

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 21650/2024
09.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у ванпарничном предмету предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Никола Максимовић, адвокат из ..., против противника предлагача Град Ужице, кога заступа Градско правобранилаштво града Ужица, ради одређивања накнаде за експроприсану непокретност, одлучујући о ревизији противника предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Ужицу Гж 6/24 од 23.04.2024. године, у седници одржаној 09.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији противника предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Ужицу Гж 6/24 од 23.04.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија противника предлагача изјављена против решења Вишег суда у Ужицу Гж 6/24 од 23.04.2024. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Ужицу Р1 73/2022 од 02.11.2023. године, које је исправљено решењем истог суда Р1 73/22 од 22.11.2023. године, ставом првим изреке, одређена је накнада за експроприсани део кат.парцеле .. КО ..., шума пете класе у површини од 26,40 ари, који део кат. парцеле је према налазу и фактичком стању геомета приказан на копији плана РГЗ Служба за катастар непокретности Ужице бр 952-24/2012 од 08.05.2012. године, на износ од 1.084.650,00 динара. Ставом другим диспозитива, обавезан је противник предлагача да предлагачу на име накнаде за експроприсани део кат.парцеле .. КО ..., шума пете класе у површини од 26,40 ари, који део кат. парцеле је према налазу и фактичком стању геомета приказан на копији плана РГЗ Служба за катастар непокретности Ужице бр 952-24/2012 од 08.05.2012. године, исплати износ од 1.084.650,00 динара са законском затезном каматом од 02.11.2023. године. Ставом трећим изреке обавезан је противник предлагача да предлагачу плати трошкове ванпарничног поступка у износу од 621.000,00 динара.

Виши суд у Ужицу је решењем Гж 6/24 од 23.04.2024. године, ставом првим изреке, одбио, као неосновану, жалбу противника предлагача и потврдио решење Основног суда у Ужицу Р1 73/22 од 02.11.2023. године које је исправљено решењем

истог суда Р1 73/22 од 22.11.2023. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев противника предлагача за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против решења другостепеног суда, противник предлагача је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености и основаности ревизије предлагача на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), у вези са чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку – ЗВП („Службени гласник РС“, бр. 45/13 ... 106/15), Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, с обзиром на то да не постоји потреба да се размотре правна питања од оптег интереса, правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, нити је потребно ново тумачење права.

Побијаним решењем одлучено је о накнади за експроприсану непокретност, а ревизијом се указује да је потребно одлучити о ревизији ради уједначавања судске праксе у примени члана 42. и члана 47. Закона о експропријацији, односно начину одређивања висине тржишне вредности експроприсане непокретности. У спроведеном поступку нижестепени судови су тржишну вредност експроприсане непокретности и вредност шумских засада утврдили на начин који не одступа од правног схватања о одређивању висине накнаде за експроприсане непокретности (на основу налаза судског вештака грађевинске и шумарске струке) у смислу члана 42. и члана 47. Закона о експропријацији, израженог кроз одлуке Врховног касационог суда и Врховног суда у којима је одлучивано о одређивању накнаде за експроприсане непокретности са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Наводима ревизије се кроз указивање на погрешну примену материјалног права заправо оспорава утврђено чињенично стање, што није законом прописан разлог за изјављивање посебне ревизије. Уз ревизију нису приложене правноснажне одлуке у којима су судови другачије одлучивали у битно истоветим чињенично – правним споровима, због чега нема потребе ни за уједначавањем судске праксе. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Чланом 420. став 1. ЗПП, прописано је да странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, ставом 2. истог члана да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Предлог ради одређивања накнаде за експроприсане непокретности поднет је 11.02.2022. године. Вредност предмета спора је 1.084.650,00 динара.

Имајући у виду да се у овом случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења предлога, то је Врховни суд утврдио да је ревизија предлагача недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП и члана 30. став 2. ЗВП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић